

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pieszku oskarżył **A. S.** o to, że:

I. w dniach 27-28 maja 2015 r. w m. O., P., G., okręgu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić spółkę (...) Sp. z o.o. Ostrowie (...) Oddział (...) ul. (...), (...)-(...) O. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 36.088,20 zł w ten sposób, że w dniu 27.05.2015 r. telefonicznie złożył zamówienie na dostawę płyt wiórowych (...) w ilości 416 sztuk wartości 36.088,20 zł z dostawą do m. R. na fikcyjne dane R. D. (1), a następnie po uprzednim wprowadzeniu w błąd Ł. C. co do swoich danych osobowych oraz posiadania płyt wiórowych (...) spowodował, że w/w przekazał dane do przelewu bankowego nabywcy w osobie K. K. (1), który to wykonał przelew w kwocie 10 000 zł za zamówione płyty (...) czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie w/w w błąd co do posiadania i własności płyt (...), zaś pracowników spółki (...) sp. z o.o. wprowadził w błąd co do zamiaru zapłaty za zamówione płyty (...), przy czym zamiaru doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzania mieniem spółki (...) sp. z o.o. nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania płyt (...) K. K. (2) przez kierowcę firmy (...), ul. (...), (...)-(...) O., a jedynie doprowadził w/w firmę do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 1000 zł stanowiącym koszty transportu płyt (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W okresie od 06 do 07 października 2015 r. w m. Góra, gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zaburtowego spalinowego silnika marki T. (...) zamontowanego na zwodowanej łodzi o wartości 4000 zł na szkodę A. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. W dniu 15 października 2015 r. w K. oraz K., gm. P., okręgu (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić spółkę (...) P. sp. j. Poryte ul. (...), (...)-(...) S. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 30 640 zł w ten sposób, że w dniu 15 października 2015 r. telefonicznie złożył zamówienie na nawóz rolniczy o łącznej wadze 22 ton wartości 30 640, 00 zł z dostawą do K. na fikcyjne dane I. W., a następnie po przewiezieniu części zamówionego nawozu we wskazane przez nabywcę miejsce przekazał nawóz rolniczy rolnikowi M. P. (1), a następnie polecił przewiezienie kolejnej części nawozu rolniczego do miejscowości K., gdzie po jego dostarczeniu przedłożył pracownikowi spółki podrobione potwierdzenie przelewu kwoty 30 640 zł na rachunek (...) P. sp. j. czym wprowadził go w błąd, co do dokonania przelewu oraz tożsamości nabywcy lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi na podejrzenie (...) spółki (...) P. sp. j. co do wiarygodności przedłożonego potwierdzenia przelewu, nieuiszczenie należności przez M. P. (1) oraz nierozładowanie drugiego transportu przez kierowcę pokrzywdzonej spółki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. W bliżej nieokreślonym dniu w okresie od 04 do 16 października 2015 roku w miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radia o nazwie S. (...) o wartości 1500 zł zamontowanego na łódce o nazwie C. C., czym działał na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. W bliżej nieokreślonym dniu w okresie od 11 do 17 października 2015 roku w miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do domku letniskowego, gdzie po uprzednim wyłamaniu podwójnych drzwi wejściowych do pomieszczenia piwnicznego dostał się do wnętrza domku, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elektronarzędzi w postaci wyrzynarki m-ki M. wartości 600 zł, szlifierki taśmowej m-ki M. wartości 500 zł, pilarki do drewna m-ki S. wartości 350 zł, wiertarki m-ki B. wartości 200 zł, szlifierki kątovej m-ki B. wartości 150 zł, szlifierki kątovej m-ki E. wartości 80 zł, 2 kanistrów metalowych o pojemności po 20 litrów każdy z zawartością oleju opałowego wartości 150 zł, pilarkę spalinową H. wartości 1100 zł, kask motocyklowy (...) wartości 450 zł, czajnik bezprzewodowy m-ki P. wartości 120 zł, silnik elektryczny m-ki M. wartości 2000 zł, frezarki m-ki E. wart. 250 zł, kluczy nastawnych wart. 250 zł, lampki wartości 50 zł, kurтки wart. 150 zł oraz przetworów żywnościowych w postaci słoika miodu wartości 11 zł, butelki 0,5 litra z zawartością rumu (...) Rum wartości 25 zł, 6 puszek o poj. 0,550 litra piwa Ż. wartości 15 zł, 2 puszek z piwem Żubr wart. 6 zł, paczki herbaty m-ki L. wart. 10 zł, konserw mięsnych w ilości 4 szt. wart. 15 zł, 3 słoików dżemu wiśniowego wartości 10 zł o łącznej wartości strat 6492 zł na szkodę A. M. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VI. W dniu 14 grudnia 2015 r. w P., okręgu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) sp. z o. o. w ten sposób, że zawarł umowę dzierżawy urządzenia w postaci młota wyburzeniowego m-ki D. (...) model (...) wartości 4000 zł, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli w/w spółki co do zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu oraz zamiaru zwrotu sprzętu czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o. o. ul. (...) w P. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VII. W dniu 15 grudnia 2015 r. w E. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. S. prowadzącego działalność gospodarczą: PHU (...) w E. w ten sposób, że zawarł umowę wypożyczenia sprzętu ogólnobudowlanego w postaci młota drogowego marki D. (...), młota wyburzeniowego marki M. (...), młota wyburzeniowego marki M. (...), młota wyburzeniowego marki H. (...) o łącznej wartości 10.000,00 zł poprzez wprowadzenie w błąd P. S. co do zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu w kwocie 180 zł za dobę oraz zamiaru zwrotu sprzętu czym działał na szkodę firmy PHU (...) w E. ul. (...) E., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

VIII. W dniu 24 grudnia 2015 r. w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o. o. D. W. i M. P. (2) w ten sposób, że zawarł umowę wypożyczenia sprzętu ogólnobudowlanego w postaci młota wyburzeniowego m-ki H. wartości 4300 zł, młomowiertarki m-ki B. (...) -26D. wartości 500 zł oraz kompletu wiertel i przecinaków wartości 700 zł o łącznej wartości strat 5500 zł poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli w/w spółki co do zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu w kwocie 70 zł za dobę oraz zamiaru zwrotu sprzętu czym działał na szkodę spółki (...) sp. z o. o. ul. (...), (...) - (...) M. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IX. W dniu 24 grudnia 2015 r. w P., okręgu (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w ten sposób, że zawarł umowę najmu nagłośnienia w postaci 2 kolumn aktywnych m-ki P. (...) seria GX 608 wraz z kablami

zasilającymi, kablem połączeniowym m. jack 2 x (...), oraz dwoma kablami (...) 8 m o łącznej 3600 zł, poprzez wprowadzenie w błąd A. G. co do zamiaru zwrotu sprzętu czym działał na szkodę Firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

X. W dniu 31 marca 2016 r. w P. i w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. Z. do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru sprzedaży stali zbrojeniowej oraz usiłował doprowadzić firmę (...) A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 17 600 zł w postaci wydania 9 ton stali wartości 17 600 zł w ten sposób, że w dniu 31 marca 2016 r. telefonicznie złożył zamówienie w firmie (...) A. K. (1) ul. (...), K. na stal zbrojeniową o wartości 17 600 zł z dostawą do P. w dwóch transportach, a następnie polecił D. Z. dokonanie wpłaty kwoty 5000 zł za zamówioną stal w Urzędzie Pocztownym w P., czym wprowadził w błąd D. Z. co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy, a następnie pieniądze te odebrał osobiście w Urzędzie Pocztownym nr 149 w W. i nie przekazał ich firmie (...) A. K. (1) ul. (...), K. za zamówioną stal, zaś pracowników (...) A. K. (1) wprowadził w błąd co do zamiaru zapłaty za zamówioną stal, przy czym zamiaru doprowadzenia A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzania mieniem nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania stali D. Z. przez kierowcę pierwszego transportu stali do P. oraz nie wysłanie kolejnego transportu stali przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XI. W dniu 10 czerwca 2016 roku w miejscowości B. D. i C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) spółki (...) sp. z o. o. P. M. (1) do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru sprzedaży drutu zbrojeniowego oraz usiłował doprowadzić A. P. (...) do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 65.881 zł w postaci wydania 24-27 ton drutu zbrojeniowego wartości 65.881 zł w ten sposób, że w dniu 10 czerwca 2016 r. telefonicznie złożył zamówienie u M. P. (3) pomagającego bratu A. P. w prowadzeniu działalności na drut zbrojeniowy o wartości 65.881 zł z dostawą do m. Bieżeń, a następnie polecił P. M. (1) dokonanie wpłaty kwoty 19 000 zł za drut zbrojeniowy, który rzekomo miał mu sprzedać, czym wprowadził w błąd P. M. (1) co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy, a następnie pieniądze te odebrał osobiście w Urzędzie Pocztownym nr 1 w L. i nie przekazał ich firmie (...) za zamówiony drut zbrojeniowy, przy czym zamiaru doprowadzenia A. P. do niekorzystnego rozporządzania mieniem nie osiągnął z uwagi na odmowę wydania drutu zbrojeniowego przez kierowcę, a jedynie doprowadził do niekorzystnego rozporządzania pieniędzmi w kwocie 833 zł stanowiącymi koszt transportu drutu zbrojeniowego przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XII. W dniu 9 i 10 czerwca 2016 roku w m. R., oraz m. S., w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. W. (1) prowadzącego skup złomu w m. S. do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru sprzedaży drutu zbrojeniowego oraz usiłował doprowadzić K. K. (3) do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 32 700 zł w postaci wydania 15 ton stali zbrojeniowej za cenę 2,18 zł za kg, w ten sposób, że w dniu 10 czerwca 2016 r. telefonicznie złożył zamówienie u K. K. (3) na drut zbrojeniowy z dostawą do miejscowości S., a następnie polecił M. W. (1) dokonanie wpłaty kwoty 10 000 zł za drut zbrojeniowy, który rzekomo miał mu sprzedać, czym wprowadził w błąd M. W. (1) co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy, a następnie pieniądze te odebrał osobiście w Urzędzie Pocztownym nr 1 w L. i nie przekazał ich K. K. (3) za zamówiony drut zbrojeniowy, przy czym zamiaru doprowadzenia K. K. (3) nie osiągnął z uwagi na to, iż kierowca R. P.

odebrał stal, a jedynie doprowadził R. P. do niekorzystnego rozporządzania pieniędzmi w kwocie 1000 zł stanowiącymi koszty transportu drutu zbrojeniowego przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w z b . z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. S., lub też inna osoba współdziałająca z oskarżonym, w dniu 27.05.2015 r. telefonicznie złożyła w spółce (...) Sp. z o.o. Ostrowie (...) Oddział (...) ul. (...), (...)-(...) O. zamówienie na dostawę płyt wiórowych (...) w ilości 416 sztuk o wartości 36.088,20 zł z dostawą do miejscowości R. na fikcyjne dane (...). Zlecenie było obsługiwane przez handlowców A. W. (2) i K. C.. Jednocześnie oskarżony lub powiązana z nim osoba, w dniu 28.05.2015 r. wprowadził telefonicznie w błąd pracownika hurtowni (...) S.A. w P. Ł. C., co do swoich danych osobowych oraz posiadania na sprzedaż płyt wiórowych (...). Ponieważ Ł. C., ani też firma na rzecz której świadczył pracę nie byli zainteresowani zakupem powyższych płyt, to Ł. C. skontaktował rzekomego kontrahenta z jednym ze swoich stałych klientów - K. K. (1). Mężczyzna ten był zainteresowany zakupem przedmiotowych płyt, tym bardziej, że prowadził związaną z przedmiotem transakcji własną działalność gospodarczą, a zaproponowana cena zakupu wydawała mu się nadzwyczaj atrakcyjna. K. K. (1) chciał jedynie obejrzeć towar przed zakupem (wplaceniem zaliczki), aby upewnić się, że towar nie jest złej jakości.

(...) Sp. z o.o. w O. oddz. O. w dniu 28 maja 2015 r. wystawiła fakturę Vat (...) na nabywcę - R. D. (1) na kwotę 36.088,20 zł brutto za zakup płyt (...) (28,6 m3 symbol 225a „22” – ilość sztuk 416 i 12,15 m3 symbol 185a „18” – ilość sztuk 216) oraz zorganizowała transport zewnętrzny. Towar przyjął bez zastrzeżeń w O. kierowca M. S. (2), pracujący na rzecz najętej przez (...) firmy transportowej. Dokumenty WZ stanowiły podstawę do zapłacenia przez (...) Sp. z o.o. za usługę transportową. Mężczyzna ruszył z transportem w kierunku R.. W międzyczasie skontaktował się z nim K. K. (2), który chciał zmienić miejsce wyładowania towaru na miejscowość G. oraz umówić się „po drodze”, w celu obejrzenia/zweryfikowania jakości płyt. Mężczyźni ostatecznie spotkali się na stacji benzynowej w P.. K. K. (2) ocenił towar jako pełnowartościowy i polecił swojemu pracownikowi K. K. (4), aby pojechał razem z kierowcą i wskazał mu plac do rozładunku płyt w miejscowości G.. Sam udał się do banku w P. celem wpłacenia umówionej wcześniej za pośrednictwem Ł. C. zaliczki. Ł. C. przygotował K. K. (2) dokument WZ z dnia 28 maja 2015 r., gdzie jako dostawcę płyt 560 sztuk (430 sztuk „22” i 130 sztuk „18”) za łączną kwotę 19.500 zł wstawione były dane E. R., ul. (...), S.. K. K. (2) 28 maja 2015 r. o godzinie 13.33 dokonał operacji bankowej w (...) Banku S.A. w P. przy ul. (...), poprzez wpłatę 10.000 zł na rachunek numer (...) prowadzony na rzecz E. R., zam. S.. Takie dane otrzymał od Ł. C. wiadomością SMS, a Ł. C. z kolei od rzekomego klienta - R. D. (1).

K. K. (2) po wpłaceniu zaliczki w kwocie 10.000 zł wrócił na swój plac i okazało się, że kierowca transportu M. S. (2) odmawia rozładowania towaru, z uwagi na brak zapłaty za płyty. K. K. (1) przekonywał, że dokonał wpłaty w banku i okazywał potwierdzenie wpłaty, ale na nic się to zdało, albowiem kierowca w dalszym ciągu nie otrzymywał zgody na rozładunek od przedstawiciela firmy (...). Zapłata za towar w świetle relacji jego zleceniodawcy, miała zostać wykonana w formie gotówkowej. W tym czasie dyrektor reprezentujący firmę (...) A. K. (2), czekał w miejscowości R. N. na stacji (...) aby odebrać pieniądze, albowiem taki sposób rozliczenia został wcześniej ustalony z rzekomym klientem R. D. (1). Pieniądze jednak nie zostały uiszczone. Po skonfrontowaniu wersji wydarzeń pomiędzy stronami transakcji, okazało się, że zarówno firma (...), jak i K. K. (2) padli ofiarą oszustwa. K. K. (2) zaproponował kierowcy M. S. (2), aby wspólnie udali się na Policję w celu złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a ten się na to zgodził. W międzyczasie K. K. (2) zjechał jeszcze do banku w P. i próbował wycofać wpłacone uprzednio 10.000 zł, ale bezskutecznie, gdyż pieniądze zostały już wypłacone. W międzyczasie polecił dyskretnie jednemu ze swoich pracowników, pozostałemu na placu, aby zabezpieczył ewentualną stratę na pozostawionych tam przez M. S. (2) płytach, co też jego pracownicy uczynili. Ostatecznie mężczyźni wrócili na plac, gdzie M. S. (2) zorientował się, że

z samochodu zniknęła część płyt. Na miejsce została wezwana Policja. Przyjechał również Ł. C.. Funkcjonariuszom Policji nie udało się ustalić, gdzie zostały rozładowane brakujące płyty (...).

Otwarcie rachunku bankowego na rzecz E. R. nastąpiło w trakcie osobistej wizyty klientki w placówce Banku w dniu 27 maja 2015 r. na podstawie ustnej dyspozycji za okazaniem dowodu osobistego. Równocześnie została wydana niespersonalizowana karta płatnicza o numerze (...). Wszystkie transakcje kartą płatniczą w okresie 28.05.2015 r. – 31.05.2015 r. dokonano w bankomacie (...) S.A. w O. przy ul. (...). Pieniądze zostały wypłacone w łącznej kwocie 10.000 zł w dniu 28 maja 2015 r. E. R. pełniła w tej sprawie rolę tzw. „słupa”. Kobieta nadużywała alkoholu. Jej zadaniem było jedynie założenie numeru rachunku bankowego na swoje dane, który to rachunek następnie miał posłużyć sprawcom do wypłacenia pieniędzy pochodzących z czynu zabronionego. Kobieta do banku zawiozła dwóch nieznanych jej mężczyzn. W zamian za założenie rachunku miała otrzymać określoną sumę pieniędzy. Jeden z mężczyzn przedstawił się E. R. jako (...). E. R. w toku postępowania w dniu 21 grudnia 2015 r. w trakcie czynności okazania jej wizerunków czterech różnych mężczyzn, rozpoznała na jednym ze zdjęć swojego sąsiada D. F.. Mężczyzna w inkryminowanym okresie mieszkał u oskarżonego A. S. i utrzymywał z nim w tym okresie bliższą znajomość. Ponadto, kobieta rozpoznała na zdjęciach samochód marki H. o nr. rej. (...) jako pojazd, którym została zawieziona do Euro Banku, w celu założenia tam rachunku bankowego, który następnie posłużył do popełnienia czynu zabronionego. Samochód marki H. (...) o nr. rej. (...) był wówczas użytkowany przez oskarżonego A. S.. Ponadto, E. R. rozpoznała na zdjęciu nr 1. (k. 110) przy samochodzie marki H. mężczyznę w okularach, jako jednego z dwóch mężczyzn, którzy wówczas zawieźli ją do banku. Osoba ze zdjęcia została zidentyfikowana przez nią jako kierowca samochodu H.. Wskazanym mężczyzną ze zdjęcia był oskarżony A. S.. E. R. bezpośrednio po założeniu rachunku bankowego przekazała kartę płatniczą i wszelką dokumentację mężczyznom, którzy zawieźli ją do banku, w tym oskarżonemu A. S..

Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) w związku z transportem płyty poniosła koszt 1.000 zł. Za tę trasę firma (...) Sp. z o.o. nie zapłaciła (nie wystawiono za tę usługę faktury). Dodatkowo, obciążono ww. kosztami skradzionej płyty, tj. 15.586,56 zł. Kwotę tę (...) skompensował sobie należnościami za poprzednio wykonane usługi. Pozostały towar wrócił do firmy (...) w stanie nienaruszonym.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; zeznania świadków: J. S. (1) k. 137v. – 138, k. 1211v. – 1212v.; K. K. (2) k. 12v. – 13, k. 56v., k. 1212v. – (...); M. S. (2) k. 2v. – 3, k. 1215v. – 1216v.; Ł. C. k. 40v. – 41, k. 1225v.; K. K. (4) k. 52v. – 53, k. 1225v. – (...); A. W. (2) k. 38v., k. 1229v. – 1230; E. R. k. 26v. – 27v., k. 30 – 30v.; k. 68v. – 69, k. 73 – 78, k. 127v. – 128, k. 102 – 110, k. 1230v. – 1231v.; A. K. (2) k. 20v. – 21v., k. 1283v. – 1284v.; K. C. k. 33, k. 1284v. – (...); kopia faktury VAT (...) k. 5; kopia dokumentów WZ k. 6-7, dokumenty WZ i potwierdzenia wpłaty gotówkowej k. 16-17; materiał poglądowy k. 44, 71-72, 90-92, informacja z E. k. 64-65; protokół okazania wizerunku E. R. k. 73-75, 76-78, 102-110, 966-968; protokół przeszukania k. 85-86, 88-89; spis i opis rzeczy k. 87; wykaz dowodów rzeczowych k. 98; pismo pokrzywdzonego dotyczącego wysokości szkody k. 881)

Ponadto, w dniu 14 grudnia 2015 r. w P. oskarżony A. S. osobiście udał się do spółki (...) Sp. z o. o. ul. (...) w P.. Zawarł tam umowę dzierżawy urządzenia w postaci młota wyburzeniowego marki D. (...) model (...) wartości 4000 zł. Umowa dzierżawy urządzenia z A. S. została zawarta w dniu 14 grudnia 2015 r. o godzinie 15.30. Oskarżony A. S. podpisał umowę dzierżawy jako dzierżawca własnoręcznym podpisem. Wartość przedmiotu dzierżawy została określona na kwotę 4.000 zł. Z nagrania monitoringu w sklepie wynikało, że osobą biorącą sprzęt w dzierżawę był w rzeczywistości oskarżony A. S.. Ponadto, pracownik obsługujący tę transakcję, tj. T. F. w trakcie czynności okazania wizerunku rozpoznał spośród okazanych mu tablic poglądowych oskarżonego A. S., jako osobę biorącą sprzęt w dzierżawę. Oskarżony A. S. od samego początku nie miał zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu oraz zamiaru zwrotu sprzętu. T. F. w dniu 14 stycznia 2016 r. na jednym z popularnych internetowych portali ogłoszeniowych zauważył, że wydzierżawiony młot został wystawiony do sprzedaży na aukcji przez sprzedającego tytułującego się nickiem „(...)”. Jak wynikało z informacji Grupy (...) Sp. z o.o. użytkownik ten, to w rzeczywistości M. K. (1), adres Trakt Św. W. 20 w G.. Z dalszych ustaleń wynikało, że pod powyższym adresem prowadzona była działalność lombardowa. W lombardzie w G. dobrowolnie wydana została umowa pożyczki lombardowej (...) z dnia 05 czerwca

2015 r., zawarta pomiędzy E. (...)-(...) G., ul. (...). W., a J. S. (2). Zabezpieczeniem pożyczki był właśnie młot De W. model (...).

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; T. W. k. 196v., k. 1214v.; T. F. k. 148v. – 149, k. 155v., k. 1287 – 1287v.; spis i opis rzeczy k. 181; wykaz dowodów rzeczowych k. 195; kopia dzierżawy urzędzenia k. 152; wydruk ogłoszenia k. 158-170; informacja z Grupy (...) zp. z o.o. k. 171-173; protokół oględzin k. 186-191; protokół okazania wizerunku k. 194-196)

Następnego dnia, tj. w dniu 15 grudnia 2015 r. oskarżony udał się osobiście do P. S., prowadzącego działalność gospodarczą: PHU (...) w E.. Zawarł tam na swoje dane osobowe umowę wypożyczenia sprzętu ogólnobudowlanego, w postaci młota drogowego marki D. (...), młota wyburzeniowego marki M. (...), młota wyburzeniowego marki M. (...), młota wyburzeniowego marki H. (...) o łącznej wartości 10.000,00 zł. Oskarżony A. S. od samego początku nie miał zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu w kwocie 180 zł za dobę oraz zamiaru zwrotu sprzętu. Umowa dzierżawy sprzętu do prac remontowych została zawarta w dniu 15 grudnia 2015 r. o godzinie 13.20. Umowę podpisał osobiście wydzierżawiający oskarżony A. S.. I tak, J. O. reprezentujący Lombard (...) w S. w dniu 14 stycznia 2016 r. dobrowolnie wydał funkcjonariuszom Policji młot udarowy marki M. (...). K. S., reprezentująca Lombard w E. w dniu 21 stycznia 2016 r. dobrowolnie wydała funkcjonariuszom dwie umowy lombardowe zawarte 15 grudnia 2015 r. przez A. S. na młot wyburzeniowy De W. (...) i młot wyburzeniowy M. (...). Umowa pożyczki została zawarta w dniu 13 stycznia 2016 r., gdzie pożyczkobiorcą był oskarżony A. S. legitymujący się dowodem osobistym (...). Jak się okazało, sprzęt ten został odsprzedany (...). Na tę okoliczność zostały wystawiona faktura VAT marża FM- (...) na kwotę 4.400 zł. Ostatecznie, J. M. wydał powyższe sprzęty dobrowolnie w dniu 03 lutego 2016 r. jako przedmioty pochodzące z przestępstwa.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; P. S. k. 571v. – 572, k. 581v., k. 601v., k. 1217 - 1217v.; P. P. (2) k. 592v. – 593, k. 1227; J. M. k. 611v., k. 1287v.; spis i opis rzeczy k. 584, k. 596, k. 609; wykaz dowodów rzeczowych k. 629-630; protokół zatrzymania rzeczy 582-583; protokół zatrzymania rzeczy k. 594-595, 607-608; kopia umowy dzierżawy sprzętu k. 573-580; umowa pożyczki k. 585-597; kopia Faktury VAT marża FM- (...) k. 614; kopia dowodu osobistego k. 725; informacja z Urzędu Miejskiego w O. k. k. 1022)

Ponadto, jeszcze w tym samym miesiącu, tj. w dniu 24 grudnia 2015 r. oskarżony A. S. udał się osobiście do spółki (...) sp. z o. o. D. W. i M. P. (2) w M., przy ul. (...). Zawarł tam na swoje dane osobowe umowę wypożyczenia sprzętu ogólnobudowlanego w postaci młota wyburzeniowego m-ki H. wartości 4300 zł, młotowiertarki m-ki B. (...) -26D. wartości 500 zł oraz kompletu wiertel i przecinaków wartości 700 zł o łącznej wartości 5.500 zł. Oskarżony od samego początku nie miał zamiaru uregulowania należności za wynajem sprzętu w kwocie 70 zł za dobę oraz zamiaru zwrotu sprzętu. Umowa powyższa została zawarta w dniu 24 grudnia 2015 r. o godzinie 8.45. A. S. podpisał się osobiście pod umową w rubryce przeznaczonej dla klienta. Legitymował się wówczas paszportem wystawionym na swoje dane osobowe. Oskarżony zobowiązał się zwrócić sprzęt do dnia 24 grudnia 2015 r. do godz. 13.00. Po przekroczeniu powyższego terminu, pokrzywdzona spółka (...) Sp. z o.o. w prowadzonej z oskarżonym A. S. korespondencji mailowej wielokrotnie wzywała go do zwrotu wynajętego sprzętu. Oskarżony tłumaczył zwłokę trudną sytuacją rodzinną. (...) nie zwrócił.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; D. W. k. 669, k. 1285 – 1285v.; protokół przeszukania k. 694-695; korespondencja mailowa k. 671-673; umowa wypożyczenia sprzętu z dnia 24.12.2015 r. k. 670)

Jeszcze tego samego dnia, tj. 24 grudnia 2015 r. oskarżony A. S. udał się do A. G., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) w P., przy ul. (...). Zawarł tam na swoje dane osobowe umowę najmu nagłośnienia w postaci 2 kolumn aktywnych m-ki P. (...) seria GX 608 wraz z kablami zasilającymi, kablem połączeniowym m. jack 2 x (...), oraz dwoma kablami (...) 8 m o łącznej wartości 3.600 zł. Umowę najmu oskarżony A. S. podpisał osobiście. Sprzęt w świetle umowy miał zostać zwrócony do dnia 27 grudnia 2015 r., czego oskarżony nie uczynił. Oskarżony uiścił z góry kwotę 400 zł tytułem czynszu za cały okres wypożyczenia.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; A. G. k. 214v. – 215, k. 1286v. – (...); umowa najmu nagłośnienia k. 218)

Następnie, w dniu 31 marca 2016 r. w P. i w K., oskarżony A. S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. Z. do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zamiaru sprzedaży stali zbrojeniowej. I tak, na lokalnym portalu ogłoszeniowym „P..pl” w zakładce ogłoszenia w dniu 23 marca 2016 r. ukazało się ogłoszenie o treści (...) zbrojeniowa 1.2 zł, sprzedam około 100 ton stali zbrojeniowej. (...) jest nowa, w peczkach. Średnica 8, 10, 12 mm”. Jako kontakt do ogłoszeniodawcy wskazano nr tel. (...), który to numer był wówczas użytkowany przez oskarżonego A. S.. Na ogłoszenie odpowiedział pokrzywdzony D. Z.. (...) miała być przygotowana do odebrania w miejscowości J.. Po pewnym czasie telefon wystawcy ogłoszenia był nieaktywny i kontakt pomiędzy stronami został urwany. Pokrzywdzony D. Z., kilka dni później ponownie zauważył interesujące go ogłoszenie, o zbliżonej treści do poprzedniej, na portalu (...). Ogłoszenie pojawiło się w dniu 30 marca 2016 r. „Sprzedam stal zbrojeniową w ilości około 100 ton. Różne średnice. Możliwy transport.” Tym razem jako numer do kontaktu został wskazany (...), również użytkowany przez oskarżonego A. S.. Po kontakcie D. Z. zorientował się, iż jest to ten sam ogłoszeniodawca, co poprzednio. Mężczyzna wytłumaczył, że ostatnim razem zagubił numer telefonu. Tym razem strony doszły jednak do porozumienia odnośnie warunków sprzedaży stali. Umówiły termin sfinalizowania transakcji na dzień 31 marca 2016 r.

Jednocześnie, niejako równolegle, oskarżony w dniu 31 marca 2016 r. telefonicznie złożył na swoje dane osobowe jako A. S. zamówienie w firmie (...) A. K. (1) ul. (...), K. na stal zbrojeniową w ilości 9 ton o wartości 17. 600 zł z dostawą do P. w dwóch transportach. Jednocześnie polecił D. Z. dokonanie wpłaty kwoty 5.000 zł za zamówioną stal w Urzędzie Pocztowym w P., czym wprowadził w błąd D. Z., co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy. W wiadomości SMS poinstruował, jak ten ma dokonać szybkiej wpłaty pieniędzy na pocztie na rzecz A. S.. Pokrzywdzony D. Z. przed dokonaniem wpłaty pieniędzy obejrzał samochód transportowy marki M. przy sklepie (...) w P., zapakowany zamówioną stalą, co tylko go upewniło w przekonaniu, że transakcja jest rzetelna i dojdzie do skutku. Jak wynikało z potwierdzenia nadania z dnia 31 marca 2016 r. D. Z. nadał na rzecz oskarżonego A. S. kwotę 5.000 zł w Urzędzie Pocztowym w P.. Ponadto, poniósł również opłatę w kwocie 43,00 zł. Po wpłaceniu pieniędzy pokrzywdzony udał się na swoją działkę, na miejsce rozładunku stali. Kierowca odmówił jednak rozładunku stali, z uwagi na brak opłacenia przedmiotowej transakcji. Właściciel firmy sprzedającej nakazał kierowcy powrót z załadowanym towarem, z uwagi na brak kontaktu z zamawiającym towar.

Jak wynikało z oględzin nagrania monitoringu, kamery umiejscowionej w Urzędzie Pocztowym nr 149 w W., zarejestrowano jak to oskarżony A. S. odebrał osobiście pieniądze wpłacone przez pokrzywdzonego D. Z.. Odbiór kwoty w wysokości 5.000 zł – wskazanej w Ekspresie Pieniężnym o identyfikatorze (...), nadanym przez D. Z. do A. S., w miejscu „pokwitował odbiorca podpisem”, widniała adnotacja (...). Odbiorca pieniędzy posłużył się dokumentem tożsamości o odnotowanych cechach: dowód osobisty numer (...) należący do A. S..

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; D. Z. k. 419v. – 420, k. 1215; protokół oględzin k. 448-460, k. 461-479; potwierdzenie nadania k. 422; wydruk ogłoszenia k. 423-434; pismo z Poczty Polskiej S.A. k. 440-443; kopia dowodu osobistego k. 725; informacja z Urzędu Miejskiego w O. k. k. 1022)

Ponadto, w dniu 10 czerwca 2016 roku w miejscowości B. D. i C., oskarżony A. S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) spółki (...) Sp. z o. o. P. M. (1) do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zamiaru sprzedaży drutu zbrojeniowego oraz usiłował doprowadzić A. P. (...) do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 65.881 zł w postaci wydania 24-27 ton drutu zbrojeniowego wartości 65.881 zł. Działal w ten sposób, że w dniu 10 czerwca 2016 r. telefonicznie złożył u M. P. (3), pomagającego bratu A. P. w prowadzeniu działalności, zamówienie na drut zbrojeniowy o wartości 65.881 zł z dostawą do miejscowości B., a następnie zaproponował telefonicznie kupno stali P. M. (1). Polecił P. M. (1) dokonanie wpłaty kwoty 19.000 zł za drut zbrojeniowy, który rzekomo miał mu sprzedać, czym wprowadził w błąd P. M. (1) co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy.

Zgodnie z poczynionymi wówczas telefonicznymi z P. M. (1) ustaleniami całkowity koszt zakupu drutu miał wynieść 33.560 zł, zaś w dniu 10 czerwca 2016 r. została wystawiona faktura P. nr FP 1/10/06/2016 z potwierdzeniem odbioru na kwotę 23.907 zł. Tyle miała wynieść rzekoma zaliczka, jaką zobowiązany był wpłacić P. M. (1). Sprzedawca został określony w powyższej fakturze P. jako (...) Sp. z o.o. Nabywcą miała być (...) holding. W świetle powyższego formą płatności za złom stalowy miał być przelew. (...) Sp. z o.o. pełnił I. P., który w rzeczywistości pełnił w tej firmie jedynie rolę tzw. „słupa”. P. M. (1) reprezentujący (...) Sp. z o.o. pierwotnie wpłacił przelewem kwotę 9.000 zł na wskazany w fakturze proforma nr rachunku: (...). Następnie w dniu 10 czerwca 2016 r. P. M. (1) wykonał jeszcze ekspres pieniężny tzw. (...) na kwotę 10.000 tytułem dopłaty. Opłata od nadania wyniosła 85,00 zł. Identyfikator został określony jako (...). Przekaz EP wariant I (Rodzaj na teraz) o numerze identyfikacyjnym (...) na kwotę 10.000 zł nadano w Urzędzie Pocztowym (...) w dniu 10.06.2016 r., o godzinie 14.55 dla adresata S. A..

Z kolei na przygotowanym uprzednio przez (...) A. P. WZ widniała informacja, że płatność będzie gotówką. Jak wynikało z zapisu monitoringu przedmiotowa ciężarówka opuściła teren firmy o godz. 16.51 wraz z załadunkiem. Kierowca odmówił bowiem wydania towaru P. M. (1), wobec braku uiszczenia umówionej uprzednio kwoty towaru. Pokrzywdzony A. P. poniósł tym samym szkodę w łącznej wysokości 833 zł na którą składały się: koszty transportu w wysokości 443 zł, pracownik kierowca 210 zł oraz załadunek i rozładunek stali 180 zł.

Jak się później okazało, kwotę przekazu pocztowego w rzeczywistości wypłacono w dniu 10.06.2016 r. o godzinie 15.10 w Urzędzie Pocztowym L. ul. (...). Na potwierdzeniu wypłaty widniał nieczytelny podpis adresata (cechy dokumentu tożsamości - dowodu osobistego numer (...) należącego do oskarżonego A. S.). Wypłaty przedmiotowego przekazu dokonał pracownik Urzędu Pocztowego (...) – B. J..

Ponadto, pieniądze z rachunku bankowego, na który P. M. (1) wpłacił pieniądze, zostały wypłacone w miejscowości L. w dniu 14 czerwca 2016 r. w transzach: 2.900 zł, 3.000 zł, 3.000 zł i 80,00 zł. Rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy (...) prowadzony był na dane oskarżonego A. S. zamieszkałego (...), legitymującego się dowodem osobistym numer (...), adres korespondencyjny (...)-(...) W. ul. (...). Rachunek powyższy został otwarty w dniu 07 kwietnia 2016 r. o godzinie 17.09.33 na podstawie wniosku złożonego przez Internet. Kurier spotkał się z klientem celem weryfikacji tożsamości, w celu porównania danych z wniosku do tych z dowodu osobistego.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; P. M. (1) k. 719 – 719v., k. 1219; B. J. k. 812v., k. 1227 – 1227v.; D. B. k. 794v., k. 1230 – 1230v.; M. P. (3) k. 787v. – 788, k. 1285v. – (...); A. P. k. 833v., k. 1317v. – (...); K. W. k. 1373v. – 1374v.; I. P. k. 972v. – 973, k. 1422v.; pismo z Poczty Polskiej S.A. k. 783-784; faktura P. nr FP 1/10/06/2016 z potwierdzeniem odbioru k. 723-724; kopia dowodu osobistego k. 725; kopia ekspresu pieniężnego k. 726; kopia WZ k. 727; wydruk z KRS k. 734-736; informacja z (...) S.A k. 445-446; płyta CD k. 797; materiał poglądowy k. 799-802; informacja z (...) Bank (...) S.A. k. 814-815; pismo pokrzywdzonego dotyczącego wysokości szkody k. 835; informacja z Urzędu Miejskiego w O. k. k. 1022)

Nadto, w dniu 9 i 10 czerwca 2016 roku w R. oraz w miejscowości S., w województwie (...), oskarżony A. S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. W. (1) prowadzącego skup złomu w miejscowości S. do niekorzystnego rozporządzania mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru sprzedaży drutu zbrojeniowego oraz usiłował doprowadzić K. K. (3) do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 32. 700 zł w postaci wydania 15 ton stali zbrojeniowej za cenę 2,18 zł za kg, w ten sposób, że w dniu 10 czerwca 2016 r. telefonicznie złożył zamówienie u K. K. (3) na drut zbrojeniowy z dostawą do miejscowości S., a następnie polecił M. W. (2) dokonanie wpłaty kwoty 10.000 zł za drut zbrojeniowy, który rzekomo miał mu sprzedać, czym wprowadził w błąd M. W. (1), co do rzeczywistego odbiorcy pieniędzy.

Całkowity koszt zakupu drutu miał wynieść 32.700 zł, zaś w dniu 10 czerwca 2016 r. została wystawiona faktura nr (...) z potwierdzeniem odbioru na kwotę 12.000 zł. Sprzedawca został określony jako (...) Sp. z o.o. Nabywcą miał być One B. M. W. (1). W świetle powyższego formą płatności za drut zbrojeniowy miał być przelew na rachunek bankowy, prowadzony na rzecz oskarżonego A. S.. (...) Sp. z o.o. pełnił I. P., który w rzeczywistości pełnił w tej firmie rolę tzw. „słupa”.

I tak przekaz EP wariant „na teraz” o numerze (...) na kwotę 10.000 zł nadano w Urzędzie Pocztowym W. w dniu 10.06.2016 r. dla adresata A. S.. Nadawcą był One B. M. W. (1). Kwotę przekazu wypłacono w dniu 10.06.2016 r. o godzinie 15.50 w Urzędzie Pocztowym L. ul. (...). Opłata za nadanie wyniosła 85,00 zł. Na potwierdzeniu wypłaty widniał nieczytelny podpis adresata legitymującego się dowodem osobistym numer (...), należącym do oskarżonego A. S..

Oskarżony zamiaru doprowadzenia K. K. (3) nie osiągnął z uwagi na to, iż kierowca R. P. odebrał stal. Nie mniej, doprowadził R. P. do niekorzystnego rozporządzania pieniędzmi w kwocie 1.000 zł stanowiącymi koszty transportu drutu zbrojeniowego.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; M. W. (1) k. 979, k. 1218v. – (...); K. K. (3) k. 1015v., k. 1219v. – 1219v.; M. K. (2) k. 1018v., k. 1220; B. J. k. 812v., k. 1227 – 1227v.; I. P. k. 972v. – 973, k. 1422v.; pismo z Poczty Polskiej S.A. k. 851; pismo z Poczty Polskiej S.A. k. 1004-1005; kopia dowodu osobistego k. 725; kopia Faktury nr (...) wraz z potwierdzeniem nadania k. 982-983; informacja z T4B sp.z o.o. k. 1006-1012; informacja z Urzędu Miejskiego w O. k. k. 1022)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 26 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 265/16 A. W. (1), został skazany za to, że w okresie od 06 do 07 października 2015 r. w miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zaburtowego spalinowego silnika marki T. (...) zamontowanego na zwodowanej łodzi o wartości 4000 zł na szkodę A. M..

Tym samym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pieszku w sprawie o sygn. akt II K 265/16 A. W. (1) został skazany również za to, że w bliżej nieokreślonym dniu w okresie od 04 do 16 października 2015 roku w miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia radia o nazwie S. (...) o wartości 1500 zł zamontowanego na łódce o nazwie C. C., czym działał na szkodę M. S. (1).

A. W. (1) został skazany również za to, że w bliżej nieokreślonym dniu w okresie od 11 do 17 października 2015 roku w miejscowości G., gm. O., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do domku letniskowego, gdzie po uprzednim wyłamaniu podwójnych drzwi wejściowych do pomieszczenia piwnicznego dostał się do wnętrza domku, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elektronarzędzi w postaci wyrzynarki m-ki M. wartości 600 zł, szlifierki taśmowej m-ki M. wartości 500 zł, pilarki do drewna m-ki S. wartości 350 zł, wiertarki m-ki B. wartości 200 zł, szlifierki kątovej m-ki B. wartości 150 zł, szlifierki kątovej m-ki E. wartości 80 zł, 2 kanistrów metalowych o pojemności po 20 litrów każdy z zawartością oleju opałowego wartości 150 zł, pilarkę spalinową H. wartości 1100 zł, kask motocyklowy (...) wartości 450 zł, czajnik bezprzewodowy m-ki P. wartości 120 zł, silnik elektryczny m-ki M. wartości 2000 zł, frezarki m-ki E. wart. 250 zł, kluczy nastawnych wart. 250 zł, lampki wartości 50 zł, kurtki wart. 150 zł oraz przetworów żywnościowych w postaci słoika miodu wartości 11 zł, butelki 0,5 litra z zawartością rumu (...) Rum wartości 25 zł, 6 puszek o poj. 0,550 litra piwa Ż. wartości 15 zł, 2 puszek z piwem Żubr wart. 6 zł, paczki herbaty m-ki L. wart. 10 zł, konserw mięsnych w ilości 4 szt. wart. 15 zł, 3 słoików dżemu wiśniowego wartości 10 zł o łącznej wartości strat 6492 zł na szkodę A. M.. A. W. (1) pierwotnie pomówił oskarżonego A. S. o współdziałanie przy popełnieniu tych czynów. Uczynił tak, albowiem pozostawał w konflikcie z oskarżonym. Miał m.in. żal do oskarżonego o zakończony fiaskiem wyjazd do pracy w Holandii oraz został wskazany przez A. S. organom ścigania jako sprawca jednego z włamań do budynku w miejscowości G., należącego do brata A. S.. Dodatkowo, A. W. (1) liczył na profity ze strony organów procesowych prowadzących postępowanie w jego sprawie, związane np. z szybszym wyjściem na wolność, wobec wskazania A. S. jako współsprawcy przedmiotowego czynu. Ostatecznie A. W. (1) odwołał swoje wcześniejsze oskarżenia w tym zakresie pod adresem A. S.. Zdaniem sądu ostatecznie zeznania A. W. (1) należało ocenić jako wiarygodne, gdyż brak było innych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego. Nadto jak wynikało z aktualnej informacji z K. oraz pozostałych zarzutów karnych kierowanych wobec oskarżonego w akcie oskarżenia opus moderandi tego czynu, był sprzeczny z wcześniejszą działalnością przestępczą oskarżonego A. S.. Ostatecznie ten od samego początku nie przyznawał się do popełnienia tego czynu.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; A. M. k. 354v. – 355, k. 356 – 357, k. 360v., k. 382v. – 383, k. 1217v. - (...); P. R. k. 377v., k. 1228 – 1228v.; A. W. (1) k. 79v. – 80, k. 294 – 296v., k. 380, k. 392, k. 422v. – 423, k. 1232 – 1233; M. S. (1) k. 298v. – 299, M. W. (3) k. 1288 – 1288v.; D. F. k. 1318v. – 1319v.; konfrontacja świadków P. R. i A. W. (1) k. 1233; protokół oględzin k. 302-353, 385-390; kopia Faktury VAT nr (...) k. 384; odpis wyroku SR w Piszcu w sprawie II K 265/16 wraz z uzasadnieniem k. 1168-1175)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 26 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 265/16 A. W. (1) i D. F. zostali skazani, za to, że w dniu 15 października 2015 r. w K. oraz K., gm. P., okręgu (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić spółkę (...) P. sp. j. Poryte ul. (...), (...)-(...) S. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 30 640 zł w ten sposób, że w dniu 15 października 2015 r. telefonicznie złożyli zamówienie na nawóz rolniczy o łącznej wadze 22 ton wartości 30. 640, 00 zł z dostawą do K. na fikcyjne dane I. W., a następnie po przewiezieniu części zamówionego nawozu we wskazane przez nabywcę miejsce przekazali nawóz rolniczy rolnikowi M. P. (1), a następnie polecieli przewiezienie kolejnej części nawozu rolniczego do miejscowości K., gdzie po jego dostarczeniu przedłożyli pracownikowi spółki podrobione potwierdzenie przelewu kwoty 30.640 zł na rachunek (...) P. sp. j. czym wprowadzili go w błąd, co do dokonania przelewu oraz tożsamości nabywcy lecz zamierzonego celu nie zrealizowali z uwagi na podejrzenie (...) spółki (...) P. sp. j. co do wiarygodności przedłożonego potwierdzenia przelewu, nieuiszczenie należności przez M. P. (1) oraz nierozładowanie drugiego transportu przez kierowcę pokrzywdzonej spółki.

(...) P. sp. j. w dniu 15 października 2015 r. wystawiła dokument wydania towaru z magazynu nr WZ 5408/15/0, dotyczący faktury (...) na kwotę 30.640 zł brutto i wystawiony na odbiorcę I. W., zam. K. 6. Kierowcą był E. Z.. E. P. (1) wydała dobrowolnie funkcjonariuszom policji, przybyłym na miejsce zdarzenia, 8 palet saletry amonowej po 1,5 tony każda. S. K. wydała dobrowolnie funkcjonariuszom policji, umowy najmu na samochód zastępczy, w tym m.in. zawarte z oskarżonym A. S. na S. (...) nr rej. (...) i S. (...). A. S. podwiózł jedynie A. W. (1) i D. F. na miejsce zdarzenia. Poza tym, w sprawie brak było dowodów, aby brał aktywny udział w przedmiotowym zdarzeniu. Nie było go na miejscu zdarzenia, a przynajmniej żaden z przesłuchanych świadków takiej okoliczności nie potwierdził.

(dowód: wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.; M. P. (1) k. 253v. – 255v., k. 1214v. – (...); E. P. (1) k. 260v. – 261, k. 1226; R. K. k. 250v. – 252, k. 1226v. – (...); E. P. (2) k. 244v. – 246, k. 1216v. – (...); Ł. K. k. 398v., k. 1227v. – (...); P. R. k. 377v., k. 1228 – 1228v.; E. Z. k. 262v. – 263, k. 1229; D. F. k. 1318v. – 1319v., kopia dokumentów WZ k. 249 spis i opis rzeczy k. 258; spis i opis rzeczy k. 272-273; potwierdzenie przelewu k. 247; kopia Faktury nr (...) k. 248; protokół zatrzymania rzeczy k. 256-257; protokół zatrzymania rzeczy k. 270-271; protokół oddania rzeczy na przechowanie k. 259; kopia umów najmu samochodu zastępczego k. 274-285; ; odpis wyroku SR w Piszcu w sprawie II K 265/16 wraz z uzasadnieniem k. 1168-1175)

Oskarżony A. S. w chwili orzekania miał 37 lat. Był pozbawiony wolności w innej sprawie. Odbывał karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oprócz tego miał jeszcze do wykonania karę 2 lat pozbawiania wolności orzeczoną w innej sprawie. Na wolności, przed osadzeniem, prowadził własną działalność gospodarczą i osiągał z tego tytułu dochody. Nieruchomość, którą posiadał została zlicytowana przez komornika. Miał na utrzymaniu córkę w wieku około 2 lat. Stan zdrowia według oświadczenia, generalnie dobry. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. W przeszłości był wielokrotnie karany sędownie za oszustwa. Odbывał również w przeszłości karę pozbawienia wolności. I tak wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 05 listopada 2008 r. w sprawie o sygn. akt II K 149/08 skazany został na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywał od dnia 29.09.2012 r. do 08.10.2012 r. Na poczet kary zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 22.03.2006 r. do dnia 22.03.2006 r., od dnia 20.06.2008 r. do dnia 09.02.2009 r. i od dnia 28.02.2009 r. do dnia 28.06.2012 r. Wyrok powyższy został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 27 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 262/11, gdzie orzeczono wobec skazanego kary łączne 4 lat i 2 lat pozbawienia wolności. Początek kary przypada na dzień 17.02.2019 r. g. 20.00 koniec kary to 16.02.2021 r. g. 20.00. Ponadto, wyrokiem tego sądu został skazany w dniu 22 lutego 2010 r. w sprawie II K 218/08 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności. Początek kary ustalono na dzień 22.05.2017 r. g. 20.00 zaś koniec kary przypadał

w dniu 17.02.2019 r. g. 20.00. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 08.10.2012 r. do dnia 10.01.2013 r. Nadto, wyrokiem tut. Sądu z dnia 05 lutego 2008 r. został skazany w sprawie o sygn. akt V K 699/07 za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zwieszeniem jej wykonania na okres próby oraz na karę grzywny. Ponadto, wyrokiem tut. sądu z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie II K 226/15 na karę 2 lat pozbawienia wolności. Początek kary został wyznaczony na dzień 08.07.2027 r. g. 20.00, a koniec kary na dzień 21.04.2028 r. g. 20.00. Na poczet kary zaliczono okres od dnia 26.02.2014 r. do dnia 14.05.2015 r. Natomiast wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 229/15 został skazany za czyny z art. 286 § 1 kk i inne na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słubicach w sprawie o sygn. akt II K 336/18 A. S. został skazany na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 264 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, który popełnił działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym także m.in. z K. W., występującą w niniejszej sprawie w charakterze świadka. Mając na uwadze powyższe, jak i daty popełnienia poszczególnych czynów, których popełnienia oskarżony został uznany winnym na kanwie niniejszej sprawy, należało przypisać oskarżonemu do kwalifikacji prawnej każdego z nich art. 64 § 1 kk, skoro dopuścił się ich popełnienia w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne.

(dowód: dane oskarżonego A. S. k. 907 – 907v., k. 1209v.; informacja z K. k. 1186-1189, 1275-1277, 1419-1421; wyroki k. 122-124, 393-395, 621-627, 820-826, 929-962; protokół zaznajomienia podejrzanego z materiałami dochodzenia k. 1064-1114; zaświadczenie ze zbioru PESEL k. 1091-1093; karta karna k. 1094-1096; protokół zatrzymania osoby k. 93; dane osobo-poznawcze k. 1116; informacja z systemu NOE-SAD k. 1343-1347; odpis wyroku SR w Słubicach w sprawie II K 336/18 k. 1399-1403; akt oskarżenia PO w G. wraz z załącznikiem k. 1404-1411, 1412-1416)

Oskarżony A. S. przesłuchiwany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia postawionych mu zarzutów z punktów: I, VI, VII, VIII, IX, X i XI aktu oskarżenia. Wyjaśnił wówczas, że popełnienia tych czynów dopuścił się wspólnie z E. R., którą woził i otworzyła ona konto w banku na prośbę D. F., który mieszkał w tej samej miejscowości, co wskazana kobieta. Odnośnie czynu z punktu VI wskazał, że pożyczył ten młot. Młot zostawił w domu, bo wiedział, że sam jest poszukiwany przez Policję. Wyjaśnił następnie, że nie wiedział, co się dalej stało z tym młotem. Podał, że tak samo było z czynami z punktów VII, VIII i IX. Odnośnie zarzutu z punktu X wskazał, że powiedział mu o tym kolega z W. o imieniu T., którego nazwiska nie pamiętał. Oskarżony odebrał tylko pieniądze na prośbę tego T.. T. poznał przez K. W.. Oskarżony opowiadał temu mężczyźnie jak działał D. F. i E. R. oraz D., którego nazwiska nie potrafił wskazać. T. chciał zrobić tak samo. W kontekście czynów, co do których popełnienia się nie przyznawał wyjaśnił, że A. W. (1) w złości wskazał go jako sprawcę tych czynów. A. W. (1) miał złość, ponieważ A. S. wskazał go jako osobę, która okradła jego brata. Odnośnie zarzutu związanego ze sprzedażą nawozów podał, że jedynie podwiózł W. i F. do K. i do K.. Oni załatwiali tam swoje interesy. Sam nie brał w tym udziału.

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 09 sierpnia 2017 r. wyjaśnił, że opowiedział o sposobie popełnienia oszustw K. W., a następnie jej znajomemu T.. I to ten T. dopuścił się popełnienia oszustwa. Rola oskarżonego sprowadziła się jedynie do udostępnienia swojego numeru konta bankowego i pobrania pieniędzy na poczcie w L.. Wiedział, że to będą pieniądze z oszustwa, ale zgodził się na to. Nie miał pojęcia kto został oszukany, jak został oszukany, nie znał żadnych szczegółów, nigdzie nie dzwonił. W ocenie oskarżonego K. W. i mężczyzna o imieniu T. również powinni ponieść odpowiedzialność w tej sprawie.

Ponownie przesłuchany w dniu 08 grudnia 2017 r. przyznał się do popełnienia czynów określonych w punktach: I, VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII. Nie przyznał się do czynów z punktów: II, III, IV i V aktu oskarżenia.

Przed sądem oskarżony zmienił nieco swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Nie przyznał się bowiem do czynu z punktu I, gdyż jak podał, nie miał z tym nic wspólnego. Czynu tego w świetle wyjaśnień oskarżonego dopuścił się D. F. razem z E. R.. Podał, że nie rozmawiał nigdy z panem K. i nigdy nie kontaktował się z firmą (...). Wcześniej się przyznał do tego zarzutu, bo zawoził E. R. do banku. Wiedział o tym i dlatego się przyznał, ale nie brał w tym żadnego udziału. Nie przeczytał dokładnie tego zarzutu i dlatego się przyznał. Odnośnie czynów z punktów II, III, IV i V nie przyznał się, bo został pomówiony przez A. W. (1). Na innej rozprawie A. W. (1) zaprzeczył, aby on brał udział w jakichkolwiek

kradzieżach czy włamaniach. W. zrobił tak, bo chciał się zemścić na oskarżonym. Do czynów z punktów VI, VII, VIII i IX aktu oskarżenia nadal się przyznawał. Wyjaśnił uzupełniająco, że jeżeli chodziło o wypożyczenie elektronarzędzi i sprzętu audio, to miał wtedy bardzo ciężki okres. Wypożyczył ten sprzęt i go sprzeniewierzył, nie pamięta, co się z nim stało. Jeśli chodzi o czyny z punktów X, XI i XII to przyznał, że odebrał pieniądze pochodzące z tych czynów, ale wiedzę na temat tych czynów w jego opinii miała K. W.. To ona wypłaciła pieniądze z bankomatu. Powiedział K. W. w jaki sposób można wyłudzić pieniądze. Wiedział to od F., który wcześniej robił to ze swoim kolegą. Do czynu opisanego w punkcie XII aktu oskarżenia też się przyznał, bo brał w nim udział. Działał z K. W. i jej chłopakiem T..

(vide wyjaśnienia A. S. k. 908 – 909, k. 1061, k. 1066 – 1068, k. 1111, k. 1210 – 1211v.)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając poszczególne dowody Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. S., w treści których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu I aktu oskarżenia, albowiem jego twierdzenia były w sposób oczywisty sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w przypadku tego czynu również sprzeczne wewnątrznie (wcześniej, tj. w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznawał się do popełnienia tego czynu). Udział oskarżonego A. S. był w ocenie Sądu bezsporny w przypadku czynów określonych w punktach: I, VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII aktu oskarżenia i za te też czyny Sąd skazał oskarżonego. Potwierdził to jednoznacznie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Tym samym, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie przyznania się do winy w kontekście czynów z punktów VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII. Wyjaśnienia oskarżonego, co do zasady, w tym zakresie korelowały ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd na podstawie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. Zauważyć jedynie wypada, iż w kontekście wyjaśnień złożonych przed Sądem, odnośnie czynów z punktu I, XI i XII jego rola w ocenie Sądu była znacznie większa, aniżeli próbował to wykreować oskarżony. Próbował on nieskutecznie przekonać Sąd, że w przypadku czynu z punktu I jego rola sprowadzała się jedynie do podwiezienia E. R. do banku w O. (...), gdzie założyła ona rachunek bankowy. Natomiast w przypadku czynów z punktów XI i XII przekonywał, że jego rola sprowadzała się jedynie do odebrania pieniędzy, pochodzących wszakże z przestępstwa oszustwa. Przerzucając, w ocenie Sądu nieszczerze, część winy na D. F. i E. R. (czyn I), czy też na K. W. i jej znajomego T. oraz D. (czyny XI i XII), oskarżony próbował jedynie pomniejszyć swój aktywny udział przy realizacji owych przestępstw i wpłynąć tym samym na ograniczenie swojej ewentualnej odpowiedzialności karnej w opinii Sądu. Był to w ocenie Sądu wynik przyjętej przez oskarżonego linii obrony, wobec zgromadzonego na danym momencie postępowania materiału dowodowego. Sąd dał natomiast wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, w którym zaprzeczył, jakoby dopuścił się popełnienia czynów zawartych w punktach II, III, IV i V aktu oskarżenia. Niewątpliwie popełnienia wszystkich tych czterech czynów dopuścił się A. W. (1), a w przypadku czynu z punktu III działając wspólnie i w porozumieniu z D. F., co potwierdził prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Pieszku w sprawie II K 265/16 wraz z uzasadnieniem (vide k. 1168-1175). A. W. (1) w ocenie Sądu następnie nieprawdziwie pomówił A. S. o współudział w tychże czynach. Ostatecznie A. W. (1) wycofał się ze swoich pomówień i zaprzeczał konsekwentnie jakoby A. S. brał udział w jakichkolwiek kradzieżach czy włamaniach. Wersję tę potwierdzał w sposób pośredni modus operandi omawianych czynów, albowiem oskarżony A. S. w rzeczywistości nigdy wcześniej nie popełniał przestępstw w podobny sposób, zasadniczo „specjalizował się” w oszustwach. W przypadku czynu z punktu III zaś, oskarżony potwierdził, że jedynie podwiózł A. W. (1) i D. F. na miejsce zdarzenia, ale sam nie brał w tym czynnego udziału. Potwierdziły to zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, którzy nie widzieli w ogóle oskarżonego na miejscu zdarzenia, a żaden inny dowód zgromadzony w sprawie nie przeczył kategorycznie wersji oskarżonego. Sam fakt wypożyczenia samochodów marki S. przez A. S. nie był w tym przypadku przesądzający, skoro oskarżony nie przeczył, że faktycznie podwoził F. i W. na miejsce zdarzenia. Nie można wykluczyć, iż faktycznie skazani w odrębnym postępowaniu za ten czyn mężczyźni, dokonali tego oszustwa na własną rękę. Ponadto, z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało, że faktycznie A. W. (1) był skonfliktowany z A. S. i miał realny interes w tym, aby ze złości zaszkodzić mu swoimi fałszywymi oskarżeniami. Należy przy tym zauważyć, iż do kradzieży i włamań doszło w miejscowości zamieszkania oskarżonego, w miejscowości G.. Biorąc pod uwagę osobowość oskarżonego trudno zakładać, że dopuściłby się on popełnienia takich czynów wobec znanych sobie osób, współmieszkańców rodzinnej

miejsowości. Nawet na rozprawie przekonywał znanych sobie pokrzywdzonych, że jego jedynym błędem w tym aspekcie było sprowadzenie A. W. (1) do miejsca zamieszkania (vide zeznania M. S. (1) 1285v.).

Zgodnie z art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Weryfikując wzajemnie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, Sąd doszedł do przekonania, iż to oskarżony podawał w realiach niniejszej sprawy nieprawdźliwe i nieszczerze w powyżej uwypuklonych przypadkach, w zakresie w którym Sąd odmówił mu wiarygodności. W opisanym zakresie jego wyjaśnienia były zachowawcze, pokrętne, przy tym ewoluowały w trakcie prowadzonego postępowania (odnośnie punktów I, XI i XII), często sprzeczne wewnętrznie, stojące w oczywisty sposób w kontrze do innych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania karnego. Trzeba również wyraźnie podkreślić, że wersje przedstawiane przez oskarżonego stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony. A. S. indagowany zasłaniał się niepamięcią lub podawał okoliczności sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Ponadto, twierdzenia oskarżonego były każdorazowo gołosłowne. Z kolei dowody przeciwstawne korelowały ze sobą wzajemnie i znajdowały oparcie w pozostałych materiałach.

Według Sądu oczywistym było, wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, że A. S. dopuścił się popełnienia zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów z punktów: I, oraz od VI do XII. Powyższe wynikało wprost lub pośrednio z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, w zestawieniu z dołączonym do akt pozaosobowym źródłem dowodowym pod postacią dokumentów i nagrań.

I tak J. S. (1) (k. 137v. – 138, k. 1211v. – 1212v.) i jej syn M. S. (2) (k. 2v. – 3, k. 1215v. – 1216v.) zeznali na okoliczności związane z transportem płyt (...) do domniemanego zleceniobiorcy. Ponadto, J. S. (1) jako właścicielka firmy (...) z/ s w O. doprecyzowała, że jest pokrzywdzoną w tej sprawie, albowiem w rzeczywistości w wyniku działania sprawców oszustwa to jej firma poniosła wymierną stratę oraz określiła jej przybliżoną wysokość. M. S. (2) opisał przebieg transakcji z perspektywy kierowcy. Zeznał na okoliczności związane z przebiegiem inkryminowanego zdarzenia. K. K. (2) (k. 12v. – 13, k. 56v., k. 1212v. – (...)) z kolei opisał przebieg oszustwa ze swojej perspektywy. Podał, że skusiła go atrakcyjna cena oferty, obejrzał towar, co uśpiło jego czujność i ostatecznie wpłacił zaliczkę w formie wpłaty gotówkowej na rzecz przekazanych mu przez znajomego Ł. C. danych. Ł. C. (k. 40v. – 41, k. 1225v.) zeznał, że to z nim pierwotnie skontaktowała się telefonicznie osoba podająca się za R. D. (2), w celu zaproponowania zakupu płyt. Mężczyzna przekierował potencjalnego sprzedającego do jednego ze swoich stałych i zaprzyjaźnionych klientów – K. K. (5). K. K. (4) pracował dla K. K. (2) i na polecenie swojego szefa zaprowadził kierowcę M. S. (2) na miejsce rozładunku płyt (k. 52v. – 53, k. 1225v. – (...)). Handlowcy A. W. (2) (k. 38v., k. 1229v. – 1230) i K. C. (k. 33, k. 1284v. – (...)) oraz dyrektor A. K. (2) (k. 20v. – 21v., k. 1283v. – 1284v.) reprezentowali z kolei interesy spółki (...). Z ich relacji wynikało, że sprawca skontaktował się ze spółką, w celu uzgodnienia zamówienia płyt (...). Ustalił wszystkie niezbędne warunki transakcji. Spółka wywiązała się z zamówienia, zorganizowała nawet transport w zewnętrznej firmie. Ostatecznie A. K. (2) nie otrzymał umówionej zapłaty od rzekomego kupca, zakazał rozładunku towaru i nakazał powrót towaru do firmy (...). Z kolei zeznania E. R. (k. 26v. – 27v., k. 30 – 30v.; k. 68v. – 69, k. 73 – 78, k. 127v. – 128, k. 102 – 110, k. 1230v. – 1231v.) utwierdziły sąd w przekonaniu, że w całej sprawie pełniła ona tylko rolę tzw. „słupa”. Kobieta nadużywała alkoholu. Szczerze opisała okoliczności w jakich założyła konto w banku. Rozpoznała wśród mężczyzn polecających jej założenie rachunku bankowego, który następnie posłużył do popełnienia przestępstwa, oskarżonego A. S.. T. W. (k. 196v., k. 1214v.) jako przedstawiciel pokrzywdzonej spółki (...) w P. zeznał odnośnie poniesionych przez spółkę strat w wyniku działania sprawcy oszustwa. Z kolei sprzedawca T. F. (k. 148v. – 149, k. 155v., k. 1287 – 1287v.) podał na okoliczności związane z wydzierżawieniem oskarżonemu A. S. sprzętu. Ponadto, w późniejszym okresie odnalazł utracony sprzęt na jednym z portali aukcyjnych. Jako naoczny świadek podpisania umowy, w następstwie dokonał również rozpoznania oskarżonego jako sprawcę popełnionego czynu na szkodę reprezentowanego podmiotu. P. S. prowadzący PHU (...) opisał metodę w jaki sposób został oszukany przez A. S. (k. 571v. – 572, k. 581v., k. 601v., k. 1217 – 1217v.). Z kolei P. P. (2) prowadzący lombard w E. (k. 592v. – 593, k. 1227) i J. M. (k. 611v., k. 1287v.) zeznali na okoliczności związane z wejściem w posiadanie przedmiotów pochodzących z tego przestępstwa. Również pokrzywdzeni D. W. (k. 669, k. 1285 – 1285v.), A. G. (k. 214v. – 215, k.

1286v. – (...)) i D. Z. (k. 419v. – 420, k. 1215) opisali mechanizm popełnionego na ich szkodę oszustwa. Szczegółowo przedstawili sposób działania oskarżonego A. S.. T. zeznał P. M. (1) (k. 719 – 719v., k. 1219), a jego wersja korelowała z zeznaniami D. B. (k. 794v., k. 1230 – 1230v.) Obaj mężczyźni opisali sposób, w jaki zostali oszukani. M. P. (3), reprezentujący podmiot handlujący stalą, opisał sprawę ze swojej perspektywy. Przyznał, że z powodu braku wpłaty pieniędzy od rzekomego nabywcy, nie wydał stali. Ponadto, wskazał jaką szkodę poniósł w związku z tym zdarzeniem (k. 787v. – 788, k. 1285v. – (...)). A. P. potwierdził okoliczności zdarzenia (k. 833v., k. 1317v. – (...)). K. W. w swoich zeznaniach potwierdziła, że w przeszłości utrzymywała bliską znajomość z oskarżonym A. S., mieszkał on nawet u niej w domu. Przyznała również, że była współoskarżoną z A. S. w innej sprawie karnej. W tamtej sprawie chodziło o przemyt ludzi przez granicę. Świadek nie miała żadnej wiedzy odnośnie zarzuconych oskarżonemu czynów w niniejszej sprawie. Potwierdziła, że jeździła z oskarżonym po całej Polsce. Poza tym, nie przekazała przed Sądem żadnej innej, istotnej wiedzy odnośnie oszustw popełnionych na rzecz pokrzywdzonych w niniejszej sprawie (k. 1373v. – 1374v.). Sąd w zeznaniach świadka nie doszukał się okoliczności tego rodzaju, które świadczyłyby o jej niewiarygodności. Sam oskarżony korzystał również z prawa zadawania świadkowi pytań, nie mniej udzielane przez świadka odpowiedzi nie nadały sprawie przesądzającego lub też zwrotnego biegu. Zeznania I. P. (k. 972v. – 973, k. 1422v.), podobnie jak w przypadku E. R. utwierdziły jedynie Sąd w przekonaniu, że świadek w sprawie pełnił rolę tzw. „słupa”. Nie miał ani wystarczającej wiedzy, ani predyspozycji, aby zarządzać spółką (...), której dane wykorzystane zostały do procederu przestępczego. B. J. (k. 812v., k. 1227 – 1227v.) z kolei pracowała na poczcie w L. w inkryminowanym okresie i jak wynikało z ustaleń Sądu to ona obsługiwała oskarżonego A. S. w chwili pobierania przez niego gotówki na pocztę. Świadek nie pamiętała jednak bliższych szczegółów związanych z przedmiotową sprawą. M. W. (1), prowadzący skup złomu (k. 979, k. 1218v. – (...)), K. K. (3), która zajmowała się sprzedażą stali (k. 1015v., k. 1219v. – 1219v.) i jej ojciec M. K. (2) (k. 1018v., k. 1220) opisali okoliczności popełnionego czynu ze swojej perspektywy. Wskazali, że przedmiotowy towar ostatecznie nie został wydany, albowiem kierowca odebrał stal. Nie mniej kierowca prowadzący transport R. P. poniósł szkodę w wysokości 1.000 zł. M. P. (1) zdecydował się kupić nawóz od rzekomego sprzedawcy. Świadek ten zaprzeczył, aby na miejscu był w którymkolwiek momencie oskarżony A. S. (k. 253v. – 255v., k. 1214v. – (...)). T. podawała matka tego świadka E. P. (1) (k. 260v. – 261, k. 1226), która podała, że jak wyszło nieporozumienie to nie zapłaciła za nawóz i został on zabrany. Kobieta również nie potwierdziła obecności A. S. na miejscu zdarzenia. Z kolei R. K. miał dokonać zakupu drugiego transportu nawozu, ale do transakcji ostatecznie nie doszło. Mężczyzna zeznał, że zażądał od sprzedawcy faktury z potwierdzeniem zakupu i zaczęły się problemy. Świadek widział na miejscu zdarzenia samochody S. (...) i błękitnego M., w którym siedziało jakieś dziecko (k. 250v. – 252, k. 1226v. – (...)). E. P. (2) reprezentowała przy tej transakcji firmę (...) P. sp. j. (k. 244v. – 246, k. 1216v. – (...)). Zeznała, że nie dała się oszukać, bo nie otrzymała zapłaty za zamówiony towar i nakazała kierowcy wracać z towarem. Ł. K. pracownik (...) zeznał, że pożyczał swój samochód marki M. A. W. (1) i P. R.. Nie znał z kolei oskarżonego A. S. (k. 398v., k. 1227v. – (...)). E. Z. jako kierowca feralnego transportu z nawozem, zeznał na okoliczności związane z dowozem towaru (k. 262v. – 263, k. 1229). A. M. (k. 354v. – 355, k. 356 – 357, k. 360v., k. 382v. – 383, k. 1217v. – (...)) i M. S. (1) (k. 298v. – 299, k. 1285v.) zostali pokrzywdzeni w sprawie włamań i kradzieży, za popełnienie których był skazany A. W. (1) (czyny II, IV i V aktu oskarżenia). Nie mniej nie mieli żadnej szczegółowej wiedzy odnośnie sprawców owych przestępstw. Zeznając określili wartość poniesionej szkody i mechanizm dokonanych czynów. Mieli wiedzę, że jeden ze sprawców, tj. A. W. (1), został już osądzony i skazany za te czyny w odrębnym postępowaniu karnym. P. R. zeznał, że A. S. i A. W. (1) się pokłócili. A. W. (1) miał „wrobić” w związku z tym A. S. w kradzieże, ale czy silnika czy przedmiotów z domku to on nie wiedział. Ponadto, świadek podał, że o nawozach rozmawiali D. F. i A. W. (1), dlatego on „nagrał” im na kupca M. P. (1) (k. 377v., k. 1228 – 1228v.). A. W. (1) w swoich zeznaniach potwierdził powyższą wersję wydarzeń, twierdząc, że pomówił A. S. o kradzież i włamania. Policja miała go do tego namawiać (k. 79v. – 80, k. 294 – 296v., k. 380, k. 392, k. 422v. – 423, k. 1232 – 1233). Konfrontacja świadków P. R. i A. W. (1) (k. 1233), utwierdziła Sąd w przekonaniu, że pomiędzy A. S., a A. W. (1) istniał konflikt, m.in. powiązany z nieudanym wyjazdem do Holandii w tle. Ponadto, taki obraz sytuacji zapamiętał i zeznał na te okoliczności również funkcjonariusz Policji, tj. M. W. (3) (k. 1288 – 1288v.), który potwierdził, że przesłuchując A. W. (1) pseudonim (...) odnosił wrażenie, że chce on wyraźnie celowo i kierunkowo zaszkodzić oskarżonemu A. S., przejawiał do niego oczywistą złość i wrogość. W ocenie oskarżonego powodem zachowania A. W. (1), miała być sytuacja związana ze wskazaniem go jako sprawcy kradzieży z włamaniem do garażu brata A. S.. Bez względu na przyczyny, niewątpliwie zeznania powyższych świadków potwierdziły, iż A. W. (1) miał motyw, aby podawać fałszywie na niekorzyść oskarżonego A. S.. Współoskarżony z A.

W. (1) w odrębnym postępowaniu karnym D. F. i ostatecznie skazany, przyznał szczerze i uczciwie, że A. S. nie brał przy tym czynie udziału. Potwierdził również, zgodnie z powyższymi ustaleniami, że A. S. został pomówiony przez A. W. (1) o kradzież i włamanie (pkt II, IV, V) - (k. 1318v. – 1319v.). To na tej podstawie faktycznej Sąd oparł swoją ocenę. Ostatecznie A. W. (1) odwołał swoje wcześniejsze oskarżenia w tym zakresie pod adresem A. S.. Ponadto, jak wynikało z karty karnej oraz pozostałych zarzutów karnych kierowanych wobec oskarżonego w akcie oskarżenia opus moderandi tego czynu, był zdaniem Sądu sprzeczny z wcześniejszą działalnością przestępczą oskarżonego A. S.. W związku z powyższym materiał dowodowy w tym zakresie korelował ze sobą i zazębiał się, co musiało w ocenie Sądu doprowadzić do uniewinnienia A. S. w zakresie czynów od II do V aktu oskarżenia.

Wszystkie przesłuchane w sprawie osoby w ocenie sądu dysponowały informacjami związanymi bezpośrednio lub pośrednio z popełnionymi przestępstwami, a tym samym podzieliły się z sądem istotną wiedzą z punktu widzenia prowadzonego postępowania karnego i stanowiły podstawę wyrokowania jako pełnowartościowy dowód. Sąd nie dopatrył się w zeznaniach wymienionych świadków okoliczności tego rodzaju, które przesądzałyby o ich niewiarygodności. Jedynie pokrzywdzony K. K. (2) (vide k. 12v. – 13, k. 56v., k. 1212v. – (...)) i K. K. (4) (vide k. 52v. – 53, k. 1225v. – (...)), w ocenie Sądu podawali nieszczerze i to tylko w kontekście sytuacji związanej z zabezpieczeniem części płyt (...) na transporcie pozostawionym przez M. S. (2) na placu w G., należącym do K. K. (2). Osoby te były zainteresowane, aby nie mówić w tym temacie całej prawdy, albowiem swoimi zeznaniami mogłyby narazić się na odpowiedzialność karną. Nie mniej dla Sądu oczywistym było, iż do zniknięcia płyt (...) z pozostawionego przez M. S. (2) transportu, doszło na terenie, na placu należącym do K. K. (2) i przy czynnym udziale jego pracowników. To w interesie K. K. (2), jako osoby potencjalnie pokrzywdzonej przestępstwem oszustwa, leżało dokonanie zabezpieczenia na przywiezionych płytach (...), w celu powetowania ewentualnej straty wpłaconych w banku kwoty 10.000 zł. W pozostałym zakresie Sąd obdarzył relację tych świadków przymiotem wiarygodności. Z kolei wątpliwości Sądu, co do wiarygodności A. W. (1) w kontekście opisu wyjazdu do Holandii, zostały wyjaśnione w toku przeprowadzonej konfrontacji z P. R. (vide k. 1233). Ostatecznie A. W. (1) przyznał, że relacja P. R. polegała na prawdzie.

W kontekście świadków, należy wskazać, iż każda z osób opisała niezależnie od siebie nawzajem jedynie to, co zaobserwowała i zdołała zapamiętać. Poszczególne fragmenty układały się ostatecznie w logiczny ciąg zdarzeń. Zeznania, co do istoty rzeczy, nie były wewnętrznie sprzeczne. Stąd ustalenia faktyczne organów procesowych, znajdujące mocne oparcie w zeznaniach przytoczonych wyżej świadków i pozostałym materiale dowodowym Sąd postanowił obdarzyć przymiotem wiarygodności, uznając je tym samym za przekonujące.

Ponadto, Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom zgromadzonym w sprawie, zarówno co do ich treści jak i cech zewnętrznych. W żadnym stadium postępowania nie była zresztą kwestionowana przez strony postępowania ich autentyczność, przy oczywistym uwzględnieniu, że potwierdzenie przelewu z (k. 247), od samego początku było sfałszowane i służyło D. F. i A. W. (1) do popełnienia przestępstwa, za co ostatecznie zostali skazani w odrębnym postępowaniu.

Ponadto, sam oskarżony w ocenie Sądu w swoich wyjaśnieniach, którym sąd nie dał wiary, nie był przekonujący, o czym była mowa wcześniej. Swoimi niejasnymi twierdzeniami nie zdołał przełamać świadczącego wyraźnie na jego niekorzyść materiału dowodowego.

Przepis art. 286 § 1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.

Przestępstwo to może być popełnione tylko umyślnie i to wyłącznie w zamiarze bezpośrednim, szczególnie zabarwionym – kierunkowym, obejmującym zarówno cel (osiągnięcie korzyści majątkowej), jak i sposób działania (wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności). Zamiar bezpośredni kierunkowy oznacza, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości

sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca oszustwa nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć użyć w tym celu określonego sposobu działania czy zaniechania. W związku z tym do przestępstwa oszustwa nie dochodzi zarówno wtedy, jeżeli jeden z przedstawionych elementów nie jest objęty świadomością sprawcy, jak i wówczas, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce, lecz tylko się godzi. (vide wyrok SN z dnia 19 lipca 2007r., V KK 384/06, LEX nr 299205; wyrok SN z dnia 03 kwietnia 2007r., III KK 362/06, LEX nr 296749) Dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 286 § 1 kk konieczne jest nadto wykazanie, na podstawie dowodów, że sprawca swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem obejmował nie tylko wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu itp.) i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz także, że w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie. (vide wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 9/03, LEX nr 83773; wyrok SN z dnia 03 lipca 2007r., II KK 327/06, LEX nr 450389).

Zgodnie z art. 13 § 1 kk odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie dał podstawy do przyjęcia, że oskarżony A. S. swoim zachowaniem w kontekście czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia i udowodnionego mu w postępowaniu karnym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Czyn ten popełniony został przed 01 lipca 2015 r., gdy weszła w życie poważna zmiana przepisów prawa karnego. Stosownie do treści art. 4 § 1 kk Sąd uznał, że w chwili popełnienia tego czynu obowiązywał przepisy względniejsze dla sprawcy i to one powinny stanowić podstawę orzekania w sprawie w zakresie tego czynu.

Ponadto, oskarżonego A. S. należało uniewinnić od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt od II do V aktu oskarżenia, z przyczyn o których była mowa szczegółowo wyżej.

Nadto, A. S. swoim zachowaniem w kontekście czynów zarzuconych mu w punktach VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII aktu oskarżenia i udowodnionych w postępowaniu karnym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przyjmując, że popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk, albowiem zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

Zgodnie bowiem z art. 91 § 1 kk jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Sąd uwzględnił powyższą okoliczność przy wymiarze kary. Z materiału dowodowego wynikało, że oskarżony poprzez swoje działania, względem różnych osób, każdorazowo działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Podstawę wymiaru kary dla każdego ze wskazanych przestępstw stanowił w tym przypadku przepis art. 286 § 1 kk. Przestępstwo oszustwa zagrożone jest karą od 6 miesięcy do lat 8. Przy uwzględnieniu obostrzeń wynikających z dyspozycji art. 91 § 1 kk zagrożenie karą w realiach niniejszej sprawy wzrosło do lat 12, co Sąd miał na względzie przy wymierzaniu jednej kary w zakresie tych czynów.

Na podstawie art. 91 § 2 kk Sąd połączył orzeczone w punktach I i III wyroku wobec oskarżonego A. S. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwa, przy uwzględnieniu omówionych wyżej obostrzeń wymiaru kary wynikających w zależności bądź to z art. 91 § 1 kk bądź to z art. 64 § 1 kk, Sąd niezależnie oparł się także na dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 kk, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące, jak i

obciążające. Do tych ostatnich niewątpliwie należał fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany i zaplanowany. Ponadto, oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, co również należało poczytać oskarżonemu za okoliczność obciążającą. Jeden ze świadków w sprawie zeznał, że ojciec oskarżonego miał powiedzieć, że A. S. musi mieć chyba „wryte na czole, że jest oszustem”, aby w końcu ludzie przestali się nabierać, co zdaje się najlepiej opisywać funkcjonowanie oskarżonego na wolności wśród społeczeństwa. Jeżeli sprawcy nie można już wychować, należy go izolować.

Jaskrawość i uporczywość zachowań oskarżonego zdaniem Sądu prowadziła do jednoznacznego wniosku, że A. S. w sposób rażąco lekceważył obowiązujący porządek prawny i orzeczenia Sądów. Nie wykorzystał danej mu przez Sąd szansy na poprawę swojego postępowania. Stosowane wobec niego uprzednio kary pozbawienia wolności nie przyniosły spodziewanych rezultatów i nie stanowiły dla oskarżonego żadnej nauki. Oskarżony jest recydywistą uporczywym. W konsekwencji brak jest wobec A. S. pozytywnej prognozy kryminologicznej. Jedynie surowa bezwzględna kara o charakterze izolacyjnym, wobec nieodpowiedzialnej i lekceważącej rozstrzygnięcia Sądów postawy oskarżonego, spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej. Społeczeństwo, w tym także pokrzywdzeni, muszą mieć zagwarantowane poczucie bezpieczeństwa. Wymiar sprawiedliwości powinien zdecydowanie reagować na działania podobne tym, których dopuścił się oskarżony. W ocenie Sądu oskarżonego należy odizolować od społeczeństwa, co przyczyni się do poprawy ogólnego bezpieczeństwa. Orzeczone rozstrzygnięcia zagwarantują również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji. Sąd nie mógł zastosować w niniejszej sprawie zasady kumulacji kar, gdyż stanowiłoby to dla oskarżonego dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacyjne oraz potrzeby kształtowania społecznego poczucia sprawiedliwości. Nie budzi wątpliwości również fakt, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Oskarżony popełnił więcej niż jedno przestępstwo, co jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Nie podlega dyskusji, że kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, ale też z drugiej strony, nie może stanowić dla niego zbyt dużej premii, powodowanej popełnieniem większej ilości przestępstw. Sytuacja skazanego, który wielokrotnie dopuścił się czynów karalnych, w porównaniu z osobą, która popełniła pojedynczy czyn przestępny, byłaby przy zastosowaniu zasady absorpcji rażąco niesprawiedliwa.

Zdaniem Sądu orzeczona kara nie może być uznana za rażąco swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za przypisane oskarżonemu czyny i wszelkie związane z tym obostrzenia. Oskarżony nie pierwszy raz wszedł w konflikt z prawem i bardzo dobrze znał konsekwencje związane ze swoim nagannym postępowaniem.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A. S. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 03 listopada 2015 r. od godz. 08:20 do godz. 12:15.

Na podstawie przepisów obowiązujący w czasie popełnienia przestępstwa jako względniejszych dla sprawcy tj. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. S. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego PHU (...) w O. kwoty 15. 000 (piętnastu tysięcy) złotych. W ocenie Sądu w związku z poczynionymi w sprawie ustaleniami to ostatecznie jedynie ten podmiot został faktycznie pokrzywdzony czynem oskarżonego z punktu I. W ocenie Sądu to pracownicy K. K. (2) dokonali zabezpieczenia swojej straty na pozostawionych przez M. S. (2) płytach. Trudno dziwić się zachowaniu K. K. (2), skoro na tamten moment czuł się oszukany i nie wiedział do końca przez kogo (podejrzewał nawet kierowcę transportu, bał się o płynność finansową swojej firmy). Ponadto, firma (...) obciążyła PHU (...) kwotą za uszczuplenie towaru i koszty transportu. Trudno w tych okolicznościach było zatem uznać K. K. (2) lub firmę (...) za rzeczywistych pokrzywdzonych w sprawie (byłoby to zwyczajnie niesprawiedliwe). Sąd nie wliczył jedynie do powyższej szkody kosztu transportu wysokości 1.000 zł. Niezrozumiałym w ocenie Sądu było, że firma (...) nie zapłaciła firmie transportowej tych kosztów transportu w wysokości 1.000 zł, skoro w rzeczywistości transport do m. G. z ich zlecenia zewnętrznie się odbył i doszedł do skutku. W wyniku działania A. S. nie doszło jedynie do

rozładowania towaru i finalnego opłacenia transakcji. Sąd orzekł kwotę 15.000 zł, a więc naprawienie szkody w części, albowiem sama J. S. (1) na rozprawie wskazała, że mniej więcej w takiej wysokości poniosła stratę (ponad 15.000 zł uwzględniając koszty transportu).

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. S. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) Sp. z o.o. w P. kwoty 4.000 (czterech tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonego PHU (...) w E. kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. w M. kwoty 5500 (pięciu tysięcy pięciuset) złotych, na rzecz pokrzywdzonej Firmy (...) w P. kwoty 3600 (trzech tysięcy sześciuset) złotych, na rzecz pokrzywdzonego D. Z. kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonego P. M. (2) wspólnika (...) Sp. z o.o. kwoty 19 000 (dziewiętnastu tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonego M. P. (3) kwoty 300 (trzystu) złotych, na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1) kwoty 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonej K. K. (3) kwoty 1000 (jednego tysiąca) złotych i na rzecz pokrzywdzonego M. K. (2) kwoty 732 (siedmiuset trzydziestu dwóch) złotych. Powyższe kwoty były bezsporne, a w kilku przypadkach pełnomocnik oskarżonego rozdawał na rozprawie pokrzywdzonym swoje wizytówki, w celu ewentualnego kontaktu, pozwalającego ustalić warunki naprawienia pokrzywdzonym poniesionej szkody.

Rzeczą zupełnie naturalną jest, iż sprawca przestępstwa, prócz orzeczonej za czyn naganny kary, zobowiązany powinien być do naprawienia szkody wyrządzonej swoim działaniem. Tak, aby zrozumiał na przyszłość, że przestępstwo nie popłaca. Takie są również oczekiwania społeczne w tym zakresie oraz w tym kierunku zmierzały oczekiwania pokrzywdzonych, którzy na rozprawie składali wnioski o orzeczenie na ich rzecz obowiązku naprawienia szkody.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.) zwolnił oskarżonego A. S. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony w chwili obecnej odbywa w zakładzie karnym karę pozbawienia wolności, nie dysponuje stałym źródłem utrzymania, majątkiem większej wartości, Komornik zlicytował mu nieruchomości oraz z uwagi na fakt, że została orzeczona względem niego kara bezwzględnej pozbawienia wolności i obowiązki naprawienia wyrządzonej szkody. Obciążanie go kosztami procesu byłoby niecelowe i praktycznie w przyszłości niemożliwe do wyegzekwowania.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)